

har modtaget Lyendet, vide, om det er istand til at udføre det Arbejde, der forlanges, eller om det har de Færdigheder, som det har angivet at besidde; han maa først prøve Lyendet, forinden han kan overbevise sig derom, og har han, uden at prøve det, modtaget det, saa kan han ikke gjøre § 15 gjældende imod det; thi det skal være, forinden han modtager det, at han skal nægte at modtage det. Hvad der imod Nr. 3 angaaer, har dette Punct, efter min Mening, den fra de andre Bestemmelser forskjellige Egenkab, at man kan frygte for, at et Lyende uden nogen Skyld kunde komme i det Tilfælde, at denne Bestemmelse kunde blive anvendt imod det. Det er nemlig vanskeligt at afgjøre i mange Tilfælde noget Bestemt om, hvorvidt Lyendet virkelig har gjort sig skyldigt i, hvad Børnene i Huset, som blive grebne i en eller anden slet Handling, maafee kunde falde paa at sige, at de vare forledeede til af Lyendet, nægtet der kunde være Tilfælde, hvor det ikke forholdt sig saa; det kunde være en Undskyldningsgrund, som Børnene i Huset grebe til. Naar det da af 2 à 3 Børn i et Huus blev yttret, at de vare forledeede til en saadan Handling af det og det Lyende, saa kunde der meget vel være et Par Forældre, som vilde vidne, at det virkelig forholdt sig saa, i god Tro til, hvad Børnene havde sagt, og dette kunde bringe Lyendet i en overmaade ufortjent Misgjældelse. Jeg troer derfor, at det, endogsaa i moralsk Henseende, er mindre tilraadeligt at bibeholde dette Punct. Det fører ind paa en slibrig Bewiisførelse, naar Lyendet nægter at have gjort sig skyldigt i, hvad der paaftiges det, og det kan i det Hele taget være farligt baade for Huusbonden, som vil benytte sig af denne Bestemmelse, og for Lyendet, mod hvilket den bliver anvendt. Jeg har derfor meent, at der i denne Betragtning af Forholdene var god Grund til at lade Posten under Nr. 3 gaae ud af Paragraphen.

J. F. Petersen: Idet Huusbonden efter § 41, som jeg ikke her videre skal indlade mig paa, vil have det i sin Magt, som det ogsaa forekommer mig, at den heitågtede Justitsminister selv bemærkede, at bortvise et Lyende den samme Dag, som det tiltræder sin Tjeneste, naar saadanne Omstændigheder, som den nævnte

Paragraph forudsætter, maatte være tilstede, saa kan jeg endnu ikke see rettere, end at § 15 godt kunde udgaae. Det kan gjerne være, at de Bestemmelser, som ere opførte i § 41, ikke ganske omfatte det Samme, som er anført under § 15, men saa maae vi husse paa, at dette Forslag skal undergaae en Behandling til i dette Thing, og at det i saa Henseende Fornødne derved let vil kunne afhjælpes eller erstattes. Jeg skal forøvrigt tillade mig den Bemærkning, at det er under lidet heldige Omstændigheder, at vi behandle et Lovforslag af den Vigtighed som det foreliggende, og det skal slet ikke undre mig, om der her i Salen er en Majoritet tilstede, som raisonnerer som saa: gjøre vi Forandringer i det foreliggende Lovforslag, saa risikere vi derved, at det ikke bliver færdigt i denne Session, og da Lovforslaget dog alligevel, saaledes som det foreligger, i det Mindste i enkelte Retninger, vil forbedre den givne Tilstand, ville vi votere det uforandret. Jeg kan, som sagt, tænke mig Muligheden af, at her kan være en Majoritet, som raisonnerer saaledes; men jeg kan for mit Vedkommende ikke tiltræde et saadant Raisonnement. Jeg skal gjerne erkjende de Fordele, som i enkelte Retninger ville opnaaes ved dette Forslag; men jeg troer dog ogsaa, at det i flere Henseender har sine store Betænklichkeiten, og jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale en af disse, som netop har givet Anledning til det Forslag, som jeg i Forening med en anden æret Rigsdagsmand har tilladt mig at stille om, at § 15 skal udgaae. Der gives ikke saa Tilfælde, hvor det kan forekomme En, som om Lovens Arm falder meget haardt paa det enkelte Individ, som enten letfindigt eller i et overhøit Dieblis, ofte i en ung Alder, begaaer en lovstridig Handling, og dog lader dette sig vanskeligt forandre. Loven, som gaaer ud paa at værne om den borgerlige Orden og Sikkerhed, maa jo haandhæves, og Lovovertræderen straffes; men hvad der er mange Gange værre, og som efter min Formening for længe siden burde have været forandret, det er det, at et saadant Individ, der overgaaer en Dom for en i sig selv maafee temmelig ringe Forbrydelse, derved bliver brandmærket for hele sin Levetid, forsaavidt nemlig han ved denne Dom